

GILLETTE: FORSETINN MINN

GILLETTE AUDIO — PEPPE — GILLETTENARRATIVE.COM

Forsetinn sat ekki. Hann var að sökkva. Talaði ekki, horfði ekki, skipaði ekki fyrir. Andaði varla. Einn af þessum dögum þegar jafnvel mestu menn líta út eins og börn sem hafa verið skilin eftir úti í kuldanum.

Ég kom auga á hann úr fjarlægð og skipulagði riddaralegt stefnumót – tvær vinkonur. Þær komu og settust hljóðlega við hlið hans. Engin förðun, engin ögrun. Einfaldlega til staðar. Eins og einhver hefði komið þeim þar fyrir til að fylla tómarúm sem neitaði að fyllast.

Hann lyfti augunum með átaki manns sem lyftir steini, leit á mig og spurði alvarlegur á svip: Hverjar eru þær, Nando? Ég brosti án þess að svara. Hann gekk á mig:

– „Nando... heldurðu... eru þær vændiskonur?“

Röddin var brostin. Engin kaldhæðni, engin illgirni. Aðeins ótti. Óttinn við að vera orðinn maður sem þarf að borga einhverjum bara til að hætta að finnast hann vera einn.

Hann hafði aldrei á ævinni borgað fyrir konu – en hann hafði oft tæmt vasana fyrir þær. Fyrsti vasinn: þykkt seðlabúnt sem tákn um vald. Afgangurinn: smápeningar, eins og til að segja: ég eyði aðeins því sem ég kys.

Ég færði mig nær, hægt, eins og maður nálgast einhvern sem stendur á brúninni.

– „Nei, forseti. Þær eru ekki vændiskonur.“

Hann kyngdi, eins og hann biði eftir dómi.

– „Hvað eru þær þá?“

– „Þær eru staðgenglar, forseti.“

Þögn. Hann skildi það ekki í fyrstu. Svo kom merkingin.

– „Staðgenglar... fyrir hvað?“

– „Fyrir allt sem þú getur ekki lengur fundið sjálfur.“

Konurnar tvær horfðu á mig, en þær litu ekki undan. Þær taka – alltaf – en þær biðja aldrei um neitt.

Þær voru ekki þarna til að tæla. Þær voru til staðar til að fylla svarthol.

Forsetinn dró andann, hægt. Eitt tár – aðeins eitt – féll án hljóðs.

– „Nando... ég er að falla.“

– „Ég veit það, forseti. En ekki í dag.“

Og í eina sekúndu, á þeirri stundu, varð hann aftur hann sjálfur. Ekki hlutverkið. Ekki táknið. Maðurinn.

Maðurinn í Forsetanum mínum.

Halló, Peppe